

'Zucht' van Roos van Geffen en Dries Verhoeven

In eendengang langs potten appelmoes

'Zucht' is een pareltje in de activiteiten aan de rand van de Boulevard. Een simpel idee waaruit blijkt dat de beste gedachten niet ingewikkeld hoeven te zijn.

Door Gerrit van den Hoven

Wellicht dat honderden mensen afgelopen dagen eraan voorbij gelopen zijn zonder zich af te vragen waarom ze daar eigenlijk staan. Vijf of zes potten appelmoes in een hoekje van een oud gebouw aan de Papenhulst in Den Bosch. Slordig opgestapeld, alsof ze er al jaren staan en nog jaren zullen blijven staan. En wat hebben die potten appelmoes te maken met de bewakingscamera's boven een dubbele garage een eindje verderop in de straat?

Zucht noemden Roos van Geffen en Dries Verhoeven hun project, ontwikkeld in het kader van de *Voertuigen van Verlangen* op de Boulevard in Den Bosch.

Een klein groepje mensen met koptelefoons en walkmans in een rij die nog het meest doet denken aan een groep eenden die de weg oversteeft. Hinkelend over de tegels of in een draf achter de leidsman aan die rondjes loopt rond een boom in de Casinotuin.

Zucht wil de verborgen verlangens van de inwoners van de stad blootleggen, zegt de gids die het eendenoptochtje leidt en het tempo bepaalt. Zucht wil de deelnemers met open ogen en oren door de straten rond de Parade laten lopen, zegt hij ook. Want meestal lopen we halfslappend over de stoepen en straten. Met behulp van een walkman en een gids en wat goede wil valt dat te veranderen.

Net nadat we het plein aan de Parade hebben verlaten, hoor

ik op de koptelefoon een monoloog van een man over friet. Plots dringt kort een vleug van een frietwalm door de straat aan de voet van de St.-Jan. Is dit nou toeval?

Tastorganen

Opeens zijn de tastorganen geprikkeld. En zie ik dat plotseling bellen zijn aangebracht op de dichtgespijkerde ramen van het oude klooster.

Gedwee gaat het verder, luis terend naar de stemmen en geluiden op de oren. Heeft mijn luid lachende voorganger wel dezelfde tape als ik?

Een kier in een schutting achter Het Kruithuis aan de Hekellaan biedt plotseling uitzicht op een slaapkamer met een bed, een lamp en een boek op een tafeltje.

Plots staan we in een benauwd en donker schuurtje waar mijn voorgangster wel erg dicht naast me staat en ik haar ademhaling meen te horen. En de gids kijkt me plots wel erg indringend aan. Maar verder moeten we weer en als Marianne Faithfull zingt over de Boulevard of Broken Dreams hebben we het tentje van Zucht alweer in zicht. Nog dienen individuele verlangens van deelnemers te worden uitgewisseld.

Ik krijg er een van een 14-jarig meisje: 'Mijn verlangen is een aardige vriend! En natuurlijk een man die ook aardig is later!' Zucht. Sommige verlangens veranderen ook nooit.

• Zucht wil de ogen en oren van de deelnemers openen, daarbij hoort ook een walkman tijdens de rondgang.